

Rasûlullah'ın yanından hiccedil; ayrılmamış, işittiği her sözünü; gördüğü; her filini öğrenerek ümmete aktarmıştır. İste bu büyük sahâbî der ki: Bir gün Hz. Peygamber'e: قلتُ يا رسُولَ اللّهِ: مَنْ أسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعتِكَ يومَ القِيَامةِ؟ “- Yâ Rasûlullah, kıyamet gününde insanlar içerisinde senin şefaatine en ziyade kim mazhar olacak?” diye sordum. Hz. Peygamber: قال: لقد ظننتُ أن يسألَنى عن هذا أوَّلُ منكَ لما رأيتُ من حرصِك علَى الحديثِ: أسعدُ الناس بشفاعتى يوم القيامةِ: مَن قال َ إلَهَ إّ اللّهُ خَالِصاً من قَلبِهِ “- Ey Ebû Hüreyre! Hadis öğrenmek için sende gördüğüm aşırı düşünükten dolayı bu hadisi senden evvel kimsenin bana sormayacağını zaten tahmin ediyordum. Kıyamet gününde insanlar içerisinde şefaatine en ziyade mazhar olacak kimse, içinden halis olarak ‘Lâilâhe illallah’ diyendir." buyurdu.[3] Müslümanın ilk sözü “lâilâhe illallâh’ olduğu gibi son sözü de bu olmalıdır. Nitekim ümmet içerisinde haram ve helali en iyi bilen Muaz b. Cebel (r.a.)’ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz: ‫ منْ كَانَ آخِرَ كلاَمِهِ لا إِلهَ إِلاَّ اللَّه دَخَلَ الجنَّةَ “Kimin son sözü “lâilâhe illallâh" olursa cennete girer.”[4] buyurmuştur. Bu sebeple ölmek üzere olan kimseye kelime-i tevhid telkin edilir. Nitekim yüce Peygamberimiz (s.a.s.): لَقِّنُوا موْتَاكُمْ لا إِله إِلاَّ

اللَّهُ “Ölmeç zere olan kimselerinize “&ilçhe illallçh” demelerini telkin ediniz.”[5] buyurmuştur. Böylece insanın ilk sözü kelime-i tevhid olduğu gibi son sözü de kelime-i tevhid olmuş olur. Bir şairimiz bunu ne güzel ifade etmiş: Özde, sözde, dilde, seste Allah bir! Yer ettikçe can kafeste Allah bir! Böyle geldik, böyle gitmek dileriz İlk nefeste, son nefeste Allah bir. Ayrıca zaman ve fırsat buldukça kelime-i tevhidi çokça söylemeliyiz. Bunu dilimizden hiçeksik etmemeliyiz. Zira bunun sevabı çoktur, çok faziletli bir istir. Ebû Saîd el-Hudrî (r.a.)’dan Peygamber Efendimizin şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: Mûsâ (a.s.): "Ya Rabbî! Bana bir sey öğret, onunla seni zikredeyim, sana dua edeyim” dedi. Allah: Lâ ilâhe illallah, de” buyurdu. Mûsâ (a.s.): Yâ Rabbî! Bütün kulların bunu söylüyor.” dedi. Allah'tı Teâlâ: Ey Mûsâ! Yedi kat gök ve yedi kat yer terazinin bir kefesine konya, "lâ ilâhe illallâh” da bir kefesine konya onların hepsine ağır basar.”[6] buyurdu. Ebû Hüreyre (r.a.) Resûlullah (s.a.s.)’ın: “iman yetmiş küsür şubedir. En faziletlisi “lâ ilâhe illallâh” sözü, en aşağı derecesi de yoldaki insanlara eziyet veren şeyleri kaldırmaktır. Haya da imandan bir şubedir.” [7]buyurduğunu rivayet etmiştir. Müslümanla savaşıyor bir kâfir, kelime-i tevhidi getirince artık onun canına ve malına dokunulmaz. Sahabe-i kiramdan Cündüb b. Abdullah’ın anlattığına göre Rasûlullah Müslümanlardan bir müfrezeyi müşriklerden bir topluluk üzerine göndermişti. Bu iki gurup karşı karşıya geldi. Müşriklerden biri Müslümanlardan bir kaç kişiyi öldürdü. Daha sonra Üsame b. Zeyd bu adama yaklaşır kellesini uçurmak üzere kılınanı kaldırınca adam “lâ ilâhe illallah” der. Üsame dinlemeyerek kellesini uçurur. Müfreze geri Medine’ye dönünce durum Hz. Peygambere bildirilir. Hz. Peygamber Üsame’yi çağırarak durumu sorar ve: يَا أُسامةُ! أَقَتَلْتَهُ بَعْدَمَا قَالَ: لا إِلهَ إِلَّا اللَّهُ؟ "Ey Usâme! Sen, lailâhe illallah dedikten sonra adam mı öldürdün?” buyurur. Üsâme de: قَالَ: يَا رسولَ اللَّهِ! أَوْجَعَ في المُسْلِمِينَ، وقَتلَ فُلانًا - وسَمَّى لَهُ نَفرًا - وإِنِّي حَمَلْتُ عَلَيْهِ، فَلَمَّا

İlâhî, yezâli. ” [11] Yani ebedî olup sonu dâşınımeyen Cenabı Allah'ı Hz. Muhammed gibi kim tevhid edebilir, kim birleyebilir? “ İlâhî illallah", ilk insan ve ilk Peygamber Hz. Adem aleyhisselâm'dan beri sâyleneğelmektedir: Cennetten ¸kti Adem- dânyaya bastı kadem Bunu der idi her dem: - İlâhî illallah Kelime-i tevhid İslam dininin birlik dini olduğunun en gâzel ve en vezir ifadesidir. Dinde birlik Allah'ı birlemekten başlar. Kurtuluşumuz ve dirliğimiz birliktedir. Sair ne gâzel sâylemiş: İkilik yok birlik var -Yalnız bunda dirlik var Yalnız bundadır felah - İlâhî illallah. Dr. Durak PUSMAZ / Haseki Eğitim Merkezi Mâdrur;

[1] en- Nebhâ; el-Fethu'l-kebîr, I, 85. [2] en- Nebhâ; el-Fethu'l-kebîr, II, 441; Aclâ; Keşf”l-hafâ; II, 63. [3] Buhârî; İlim, 33, Rikak, 51. [4] Ebû Dâvûd, Cenâiz, 15-16. [5] Ebû Dâvûd, Cenâiz, 15-16 Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 3. [6] el-Heysemî, Mecmeu’z-Zevâid, X, 82. [7] Müslim, İman, 58; Ebû Dâvûd, Sünne, 14. [8] Müslim, İman, 160. [9] ibn Mâce Edeb, 55. [10] Muvatta’, Hac, 246. [11] Muhammed Salâhî, Kâmûs-i Osmânî, I, 165.

[İslam ve Hayat, Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)